

Miklya Zsolt

Varjak

Varjakkal érkezel
varjak lepik
a téli kép előterét
feljebb két távozó alak
anya és lánya
csak a hátukat látni
az útról letérve
gyalogösvényen mennek
a távoli falu tornya felé
az ösvény folyópartra
vagy havas síkra vezet
hó és víz a kép
logikája szerint
eggyé válik
folyó jegén is
át lehet kelni
varjaknak sem nagy ügy
megérkezni a hóba
ellepni a kép előterét
kitölteni az alapozó
vakfoltját a kép
üresében

aranyozott
metszett keretéről
beázás-foltjairól
patinás porrétegéről
még nem beszéltem
arról sem hogy anya és apa
idő előtti halála után
örökségként hoztam el
otthonról a karcot
ott lógott kamasz-szobánkban
vajon hogy jönnek a varjak
két lógó kamaszhoz
egy hűlő családi
ház üresében

Miklya Zsolt 1960, Csorvás. Költő, szerkesztő. Tanítói, majd hitoktatói diplomát szerzett a Debreceni és a Nagykőrösi Tanítóképző Főiskolán. 1997-től a kiskunfélegyházi Parakletos Könyvesház egyházi kiadó szerkesztője és egyik szerzője. 2001 óta folyamatosan publikál irodalmi lapokban. Több verses- és mesekötete jelent meg.

ragaszkodtál
 a házhoz
 örökrészemet
 megváltottad
 üres helyemet
 ellepték a varjak
 anya és lánya távozóban
 csak a hátuk és az ösvény
 vonala írja ki hó és víz
 együvé tartozását

Limerik-hántás

Ropog a tűz, messze süt a vidékre,
 Égő bokra felkúszik a nagy égre,
 Csipketorok, forró szoknya,
 Szeder ága felkapdossa,
 – Látom, nem vagy hozzá szokva! –
 Koromágyon megelégszik, na végre!

Komor ágon harangoz a topánka,
 Ne szaladjon a mezőre, ki árva,
 Esti harmat korán éri,
 Eb az anyját, ha megéri,
 – Az a bolond, aki kéri! –
 Édes jónak keserű lesz az ára.

Boglyán dől el, meddig nő az önérzet,
 Köll-e még a leány, ha már bevérzett,
 Meddig ér a szederinda,
 Szól-e nyáron a kolinda,
 – Gyere föl a toronyimba! –
 Ér annyit a kegyelem, mint a végzet?